Mit navn er Farshad Kholghi og jeg er et frit menneske.

Jeg elsker min frihed, som blev tildelt mig takket være mine forældres mod til at gå imod tyngdekraften og flygte fra fundamentalisternes Iran.

Vi flygtede til Danmark, fordi mine forældre tilhører Bahai-religionen, som er en ny iransk religion, der går ind for ligestilling, demokratisk tankegang og oplysning for alle. Den blev forbudt da islamisterne kom til magten i Iran i 1979.

I dag, når man tænder for fjernsynet og ser indslag om Iran, er der enten en vanvittig vred mand med fuldskæg, der råber død over Vesten, eller en vanvittig vred kvinde, med tørklæde og fuldskæg, der råber død over Israel og USA.

Men det Iran, jeg husker, er noget ganske andet.

Jeg kan huske et land med andre grundværdier end islamisternes hadefulde retorik. Jeg husker et land fyldt med musik, sang, poesi, dans, fest, kreativitet, vin og en tørst efter viden og fremskridt. Der var ingen tørklæder, ingen snak om religiøse særlove. Landet var sekulært. Jeg husker et land med en stærk kultur. Den iranske kulturarv lærte os om universelle grundværdier: Frihed, ligestilling, og det allervigtigste:

Ytringsfrihed. Det vigtigste fag som man blev undervist i skolen var, at jorden er rund og ikke flad. Det er netop den første lektion i demokratisk dannelse. Jorden er rund og ikke flad.

Iran var ikke et demokratisk land og landets konge, Shahen, styrede landet med hård hånd. Der var personlig frihed, kvinderne havde ligestilling, men intet demokrati. Befolkningen ønskede ægte frihed.

Når man smager på denne magiske vin, som hedder frihed, bliver man hurtigt afhængig. Iranerne kunne ikke længere vente. De gjorde oprør imod Shahen og krævede ægte demokrati, her og nu. Mange sekulære grupper var med i revolutionen, kommunisterne, demokraterne, socialisterne, nationalisterne, liberale og mange andre, men de manglede en leder. En slags iransk Gandhi, der kunne samle nationen. Det var tilsyneladende svært at finde en lille, tynd og skaldet mand, for den person de fandt lignede slet ikke Gandhi.

I Paris under et æbletræ sad denne gamle mand i eksil. Velformuleret og rolig med et skarpt blik. Han lovede frihed og tolerance. Han lovede en fremtid i vækst og udvikling. Han lovede ægte demokrati og forsikrede, at når Shahen var væltet ville han trække sig tilbage. Religion og politik skulle ikke blandes. Han forførte mange i vest og i øst. Hans navn var Khomeini.

Khomeinis tilhængere gjorde alt for at fremstille ham som en guddommelig skikkelse. En dag fortalte de: I aften klokken 8 skal man se op på månen.

Hvorfor?

Fordi Khomeinis billede vil blive vist på månens overflade. Det er beviset på, at han er guddommelig og perfekt.

Det var ikke nogen overraskelse, at hans fanatiske og overtroiske tilhængere kiggede op og faktisk kunne se ham.

Men det tragiske var, da de veluddannede og intellektuelle også løftede hovedet op for at se om det passede. Det er beviset på, at det ikke er nok at være veluddannet og have fine titler fra fine universiteter. Det vigtigste er at være demokratisk dannet og vide, at jorden er rund og ikke flad.

Groft sagt kan man sige, at i dette øjeblik, hvor de veluddannede og intellektuelle kigge op på månen, blev revolutionen i 1979 til en islamisk revolution.

Revolutionens sejr var en kendsgerning. Shahen havde forladt landet.

Alle politiske partier havde kæmpet side om side med et fælles mål og håb. Et naivt håb. Håbet var ægte demokrati.

Kort tid efter kom Khomeini til Iran. Han blev af naive og pladderhumanistiske intellektuelle udpeget som revolutionens åndelige leder. De intellektuelle tillod religionens indblanding i det politiske liv. Med sig bragte Khomeini fanatisme, fundamentalisme, terror, krig, død og ødelæggelse og had. Ikke-islamiske bøger skulle brændes. Mange begravede deres bøger af angst for at blive anholdt. Islam-kritiske røster blev kvalt. Sådanne røster havde der været mange af i Irans lange historie, og de er der stadig.

Den mørke middelalder var igen en realitet. Men denne gang ikke i Europa, men i Iran. Mine lærere i skolen blev skiftet ud med religiøse fanatikere, der var analfabeter og ikke engang beherskede et forståeligt persisk. Men de var sandelig gode til at fortælle om Islam og læse op af Koranen.

Vi blev beordret til at rive sider ud af skolebøgerne. Sider, der i følge mullaherne var blasfemiske og anti-islamiske. Bøger, hvis eneste synd og fordærvende budskab var beskeden om, at jorden er rund.

Jeg havde altid fået at vide, at alle bøger er hellige. Det at rive sider ud af bøger var for mig en blasfemisk handling.

Jeg var et af de børn, der blev tvunget til at skulle råbe: Død over demokratiet og Vesten. Med en usynlig kalashnikov rettet mod mit hoved og en indre kniv borende i mit hjerte blev jeg og tusinder af andre børn tvunget til at råbe død over den frie verden.

Mit hjerte var knust, og min hjerne kæmpede for at holde disse hadefulde soldater ude af mit sind.

Hver dag efter skolen, gik mine forældre og mange andre forældre i gang med at vaske vores hjernevaskede hjerner. Mine forældre tog min hjerne ud og satte den i vaskemaskinen og i stedet for sæbe kom de vores grundværdier i, frihedens værdier.

Mange af mine venner fra dengang var ikke så heldige som mig. De blev hjernevaskede. De blev ofre for islamisternes had. De blev til Khomeini-Jugend. De gav Khomeini deres liv.

Jeg vil aldrig glemme mine jævnaldrenes ansigter, da de stærkt påvirket af massemanipulation og religiøs indoktrinering drog af sted i krig for at komme i paradis. Børn fra ti-års alderen.

I Guds navn skal du slå de vantro ihjel. I Guds navn skal du blive martyr og som belønning vil du modtage 72 jomfruer. Hver familie fik tildelt et køleskab for hver martyr de havde bidraget med. Mange af mine venner ofrede deres liv. Deres familier fik mange køleskabe. Deres liv var ikke mere værd end et køleskab.

Mullaherne lærte os, at alt var tilladt i kampen mod de vantro. De lærte os, at Islam var Guds sidste og perfekte budskab til menneskeheden. Vi lærte, at gode muslimer er fundamentalister. Ingen muslim kan kalde sig demokrat. Ingen muslim skal lade sig kue af vestens rådne filosofi. De lærte os, at ingen kan stille spørgsmålstegn ved Koranen, da det er Guds egne ord. Begreber som demokrati, ligestilling mellem mænd og kvinder, personlig frihed var moderne trends, skabt af de vantro i Vesten. Vi blev hjernevasket til at hade de vantro, skønt jeg selv var vantro. Vi lærte, at løgn i kampen mod de vantro var en pligt. Man kan sagtens stå offentligt frem og lyve, hvis løgnen redder og fremmer fundamentalistens egentlige sag. Den taktik hedder taqiyeh/taqiyat.

Bevidst og uden skrupler tordnede Khomeini frem og forbød alle andre partier, der faktisk havde været med til at vinde revolutionen.

Demokrater, nationalister, kommunister, alle blev de fredløse. Kvinder fik brutalt at vide, at de skulle dække sig til, klædes i sæk og aske.

Kønsapartheid trådte i kraft. Tiden blev skruet 1000 år tilbage.

Kun det Islamiske parti var tilladt. Der var kun én sandhed, én lovgivning, én mening. Kun Islam og de islamiske sharia-love.

Anderledestænkende havde ingen plads i denne verden. Forfattere, systemkritikere, skuespillere, kunstnere, musikere, komponister, filmskabere, homoseksuelle, videnskabsmænd, ateister, ja alle, der ikke levede op til den eneste sandheds idealer blev fængslet, slagtet og henrettet. De heldigste flygtede.

Mit eneste ønske var, at Iran ville blive befriet af amerikanske soldater. Ligesom, da Europa blev befriet i 1945. Vi var sikre på at hele verden tænkte på os og ville komme os til undsætning. Men det internationale samfund valgte en anden vej. Kritisk dialog.

Men hvad er kritisk dialog med forbrydere? For mig er det som om hvis man kendte til Josef Fritzels incest forbrydelser i kælderen, men intet gjorde ved det, andet end at mødes med ham engang om ugen for blot at snakke. Det er kritisk dialog med mullahregimet og det har varet i 30 år og folket er stadig i kælderen og bliver mishandlet.

Vi flygtede fra Iran fordi vores grundværdier var blevet voldtaget af mullaherne. Nu var det shariaen, der skulle erstatte vores gamle grundværdier. Ingen af os havde lyst til at miste vort land, vores familie, venner, kære eller vores sprog. Ingen af os havde lyst til at flygte. Jeg tænker tilbage og husker, hvordan jeg helt til det sidste øjeblik bad guderne om at udrette et mirakel, så præstestyret blev væltet, og vi ikke behøvede at flygte. Mange andre iranere bad om samme mirakel, så deres kære kunne undgå at blive henrettet, de bad til, at deres døtre ikke skulle voldtages af islamiske torturbødler i de politiske fængsler. Børnesoldaterne, helt ned til ti års alderen, bad om at undgå at blive dræbt i krigen mod Irak.

Der findes omkring 4 millioner iranske flygtninge i hele verden.

Mange naive mennesker siger til mig, at jeg er blevet alt for dansk. At når jeg snakker om frihed, så lefler jeg for danskerne og Dansk Folkeparti. Til dem har jeg kun én ting at sige: Hvis det at tro på frihed, oplysning og ligestilling er ensbetydende med at være dansk, så var jeg dansker, allerede inden jeg kom til Danmark. Så må Iran og hele Irans kultur og historie, litteratur og grundværdier også være danske.

Mange fine og kloge intellektuelle siger, at vestlige værdier ikke skal påduttes folk i Mellemøsten.

Der er ikke noget der hedder vestlige værdier. Jo, der er vestlig musik, mad, tøj, litteratur, kultur, men frihedens værdier er universelle og ikke kun forbeholdt folk i Vesten. Kvindernes frihed og ligestilling, ytringsfrihed, oplysning er universelle.

Vesten har været et af de første steder på jorden, som har formået at opnå disse værdier. Det skal man takke de modige mænd og kvinder, som for 500 år siden sagde at jorden er rund og ikke flad. De blev forfulgt, torteret og brændt, men de opgav ikke. De gik ikke på kompromis. De blev ved med at sige Jorden er rund, og trods trusler blev de ved med at tænke kritisk og det krænkede mange religiøse menneskers følelser. De tog ikke hensyn til fanatikeres krav. Tænk engang, hvis de havde taget hensyn til fanatikernes sårede følelser og havde underkastet sig disses tyranni i tolerancens navn. Så havde jorden været fuldkommen flad, den dag i dag.

For tres år siden blev verden befriet for et af historiens mest ondskabsfulde mennesker. Hitler - med det grimme overskæg - tog sit eget liv.

Dette selvmord kom desværre først efter, at Hitler og hans medløbere havde taget livet af millioner af uskyldige mennesker.

Hitlers dødsrige var ved at erobre hele verden. Civilisationen var under angreb, demokrati, lighed og menneskets grundlæggende rettigheder var ved at drukne i had.

Selv de mest profetisk dygtige havde ikke haft fantasi nok til at forudse, hvad Hitlers virkelighed ville skabe af helvede på jord.

Hitlers fald var ikke resultatet af den kritiske dialog, han førte med Chamberlain.

Det var klarsyn, standhaftigheden og den utrættelige kamp for frihed, der tvang Hitler til at komme frem til sin egen Endlösung.

Opdagelsen af Hitlers koncentrationslejre chokerede befrierne. Verden anede intet om disse dødslejre. Ingen besad ondskab nok til at kunne forestille sig så megen grusomhed. Men den fandtes.

Hvordan kunne det komme så vidt? Hvordan kunne en sindssyg mand og hans ondskabsfulde idéer erobre magten?

Charlie Chaplins Diktatoren, blev ikke lavet efter Hitlers fald. Nej.

Chaplin havde gennemskuet Hitler længe inden - men fik skældud af de høflige for at være krænkende. For Hitler var jo trods alt Tysklands demokratisk valgte leder.

Churchill var allerede i starten af 30'erne begyndt at advare andre om Hitlers grusomhed. Men fik skældt ud af de høflige for at være krænkende. For Hitler var jo trods alt Tysklands demokratisk valgte leder.

For 30 år siden vendte Hitlers sjæl tilbage. Denne gang havde Hitler ikke blot et grimt overskæg, men også et grimt fuldskæg. Nu var Hitler i skikkelse af en fanatisk mullah.

For 30 år siden ændrede historiens utilregnelige gang Irans skæbne og drev landet ud i sin mest udfordrende prøvelse.

Som en ubarmhjertig tsunami udslettede Khomeinis formørkede ideologi al medmenneskelighed i Iran og efterlod sig blot en ruin af en, engang så stolt nation. Kongernes og digternes nation, Iran, var reduceret til mullahernes og terroristernes gemmested.

Med terror som pigtråd og drab som byggesten, har mullaherne skabt verdens største koncentrationslejr, og den hedder Den Islamiske Republik Iran, og har 70 millioner fanger.

Khomeinis skæggede brunskjorter indførte fermt - via terror og drab - deres Führers totalitære isme og tvang iranerne til at underkaste sig shariaens middelalderlige love og regelsæt. Som sin sande åndsfælle, Hitler, har Khomeini været i stand til at kaste den frie verdens værdier i koncentrationslejr og udsulte humanismens og demokratiets fremtid.

Iran blev i løbet af ganske kort tid forvandlet til verdens terrorkilde.

Et land, der konstant stjæler sit folks rigdomme og bruger dem på at finansiere terrorisme og had rundt om i hele verden.

Hvad gav Khomeini verden? Khomeini gav Hizbollah til verden. Khomeini gav Hamas til verden, Khomeini gav selvmordsbomberne til verden.

Khomeini gav et gratis køleskab til enhver familie, der havde skænket dette blodtørstige regime en martyr. Mullahregimet giver stadig næring til fundamentalisme og terrorisme.

Khomeini er død, men hans giftpumpende hjerte lever i bedste velgående.

Khomeinis gentagne mantra - Khomeinis Endlösung - var intet mindre end den endegyldige eksport af den islamiske revolution til resten af verden, udslettelsen af Israel og USA og etablering af et islamisk verdensherredømme.

Irans 11. September kan dateres tilbage til den dag Khomeini, vendte tilbage til Iran og langsomt, men sikkert, tog de første skridt mod Irans sammenbrud.

Iranerne lever en desperat tilværelse med inflation, korruption, undertrykkelse, kønsappartheid, og knuste hjerter.

Der er konstante forsøg på oprør, men det iranske folk er udmattede, deres kampgejst er sammen med deres håb for fremtiden i fange skab. De har brug for støtte.

Demokrati og fred i Mellemøsten er blot en illusion, en sød drøm, så længe præsterne i Iran i fred kan fortsætte deres dødbringende hærgen.

En succesrig integration i Danmark og i Vesten er et naivt håb så længe det iranske mullah-regime bruger penge og mange andre ressourcer på at hverve nye fanatikere blandt muslimske indvandrer. Så længe Mullah-regimet, beskyttet af FN og andre hellige køer, befinder sig bag et uigennemtrængeligt skjold, vil kampen mod terroren være en mere håbløs straf end Sisyfos´ forbandelse.

Iran har brug for hjælp. Irans befolkning har brug for en altafgørende håndsrækning, der kan trække landet op af fundamentalisternes sump. - Et frihedens antibiotika, som grundigt vil forjage terroristmagerne og vende Irans fremtid til en livlig opblomstring.

Denne længe ventede hjælp, denne - til trods for 30 års åbenlyst rædselsregime - stadig udeblivende hjælp… Kommer den nogensinde? Hvis det skulle være tilfældet, hvor vil hjælpen så komme fra?

Det smerter mit hjerte, når jeg i Europa konstant er vidne til ligegyldighed og misforstået opfattelse af realiteterne. Det er tortur at høre intellektuelle meningsdannere, der aldrig selv har oplevet en eneste dags undertrykkelse, endda politikere, der burde være på frihedens side og føle en stærk ansvarlighed overfor demokratiet, i godhedens navn blindt beskytte Khomeini og hans efterkommeres ret til at udbrede deres verdenssyn.

Når man i tolerancens navn ikke føler, at man kan bekæmpe tankegangen bag burkaer og tørklæder, og når man i det multikulturelle samfunds navn støtter religiøse særregler og ikke mindst en iransk støttet stormoske, er det ikke tolerance, men en forræderisk handling, et hån mod de tusinder, der allerede har mistet livet i kampen for frihed.

Vores tavshed og mangel på kritiske handlinger overfor denne kriminelle bande i Iran, og deres udsendte medarbejdere i Vesten, vil også blive noteret i fremtidens historiebøger. Lad os ikke blive nødsaget til i fremtiden endnu en gang at skulle sige undskyld for en skamfuld samarbejdspolitik.

Jeg beder mine kolleger om at sætte fokus på den ustoppelige udvikling i Iran, hvor befolkningen åbenlyst råber efter mullaherne og forbander præstestyret. Jeg beder jer om ikke at gøre indirekte tjenester for mullaherne i naivitetens eller godhedens navn.

Ved at tro på de universelle værdier og det nødvendige mod til at ofre os for disse værdier kan vi besejre tyranniet og befri alverdens slaver.

Vi skal have mod til at stille afgørende spørgsmål og afsløre despoterne i god tid. Kun sådan kan vi forhindre en gentagelse af Hitlers rædsler.

Som et menneske, der i sin tid var så heldig at flygte fra Khomeinis helvede, er det min oprigtige bøn, at mine venner her i Vesten skal vågne op og stå sammen. Mit håb er at mine gamle venner i Iran, snarest må opleve denne himmelske gave, som jeg har nydt i snart 25 år, friheden. Frihed i Iran betyder fred i verden.

Frihed er ubetalelig og kan aldrig købes. Fred derimod kan man betale sig fra enten ved at sælge fetaost eller ved at sælge ud af sine grundværdier.

Azadi betyder Frihed på persisk. Det er det smukkeste ord, jeg kender.

Jeg tror ordet frihed lyder smukt på et hvert sprog. Frihed er ikke blot et ord, der bliver brugt i rørende musicals som Les Miserables eller spændende spillefilm om Anden Verdens Krig. Frihed er grundlaget for menneskeheden. Frihed er tidløst. Det er frihedens fjender også. De eksisterer i alle tider og manifesterer sig enten i politiske ideologiers stramme uniformer eller religiøse turbaner og burkaer.

Siden Juni har vi været vidende til iranernes modige kamp for frihed. En af dem var en ung kvinde hun var kun 25 år gammel- Neda.

Neda betyder stemme på persisk. Den 20. juni gik hun ud i de iranske gader for på fredelig vis at deltage i demonstrationerne imod undertrykkelse og religiøs fanatisme. Nedas stemme blev gjort tavs, da en af regimets skæggede håndlanger affyrede et skud mod hendes hjerte.

Hun faldt stille om, og få sekunder efter sprøjtede blodet ud ad hendes mund og næse. Bliv her… Bliv her… skreg Nedas venner velvidende om, at hun allerede var død.

Kære venner. Jeg beder jer om at se dette filmklip på Youtube eller Facebook. Jeg beder jer om at kigge godt på, hvordan et menneskes stemme hurtigt kan blive kvalt i blod. Jeg beder jer om at kigge længe på Nedas livløse og blodige ansigt, da det er et vigtigt ansigt. Nedas ansigt er alle iranernes ansigt.

Alle de hundredetusinder, der i de sidste 30 år er blevet slået ihjel.

Alle de politiske modstander, tilhængere af Bahai-religionen, journalister, forfattere, kvindesagsforkæmpere, kurder, homoseksuelle og mange andre minoriteter og grupper, som det islamiske diktatur allerede har udryddet eller ser frem til at udrydde.

I disse dage er det islamiske diktatur i Iran i gang med at smide burkaen og vise sit sande ansigt. Neda er ikke den første uskyldige, der er blevet dræbt af islamisterne. Drabene på det iranske folk har været i gang, siden mullaherne i 1979 med vold stjal revolutionen i Iran.

Iranerne trodser døden og går på gaden for at demonstrere mod mullaherne. Deres lidelser har nu fået ét ansigt, Nedas. Dette oprør handler ikke længere om Mousavi eller Ahmadinejad eller omvalg. Det handler om folkets krav for at opnå ægte frihed. Iranerne råber frihed:

Azadi. De råber Ned med diktatoren. De råber Ned med den islamiske republik De råber på frihed.

Mullaherne tror, at de med vold og trusler kan slukke folkets drømme. De tager fejl.

Mullaherne tror, at de med løgn og propaganda vil kunne narre omverdenen til at lukke øjnene. Jeg håber, at de tager fejl.

Mullaherne kalder demonstranterne, der smider tørklædet velvidende at det kan koste dem livet, for terrorister.

Men nu ved hele verden at præstestyret er kilden til nutidens terrorisme.

Mullaherne truer vores folketingsmedlemmer og siger, at de holder øje med dem. Men én ting skal mullaherne være sikre på: I dag er det hele menneskeheden, der holder øje med jer. Hele verden har nu set jeres forbrydelser. Og hele verden kan og må ikke vende det blinde øje til. I kan ikke true os længere.

Jeg håber, at det iranske folks mod inspirerer os alle til at stå fast på de universelle frihedsværdier. Der er en kamp i gang i Iran og andre steder i Mellemøsten. Kampen er mellem de sekulære som ønsker frihed og fundamentalisterne, som ønsker sharia. Hvem ønsker vi at støtte? Nedas venner eller Mullaherne og imamerne?

Jeg håber, at Barak Obama vil vågne op stå frem og engang for alle støtte iranernes håb for frihed. Det er ikke mullaherne Obama kan fører dialog med. Han burde fører dialog med det iranske folk i stedet. Det er ikke Khamenei eller Ahmadinejad han skal række en forsonende hånd ud til , men en hjælpende hånd til det iranske folk.

Frihed kan aldrig undertrykkes. Den vil altid komme igennem de mest sikrede mure. Friheden er som en lille plante, der med en zen mesters tålmodighed arbejder sig op og gennemborer cementen. Det er det, som er ved at ske i Iran. Plantens arbejde har taget 30 år, men nu syntes det at være tæt på målet.

Længe leve Danmark, længe leve Iran og længe leve Azadi, friheden.